

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2021, čj. KRPB-201688-58/ČJ-2020-060022-SVZ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2021, čj. 41 A 12/2021-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl dne 24. 10. 2020 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 25. 10. 2020 žalovaná žalobce zajistila za účelem realizace správního vyhoštění, původně na 60 dnů. Žalovaná následně dobu trvání zajištění dne 22. 12. 2020 prodloužila o 50 dnů. V záhlaví uvedeným rozhodnutím ji prodloužila o dalších 40 dnů, do 22. 3. 2021.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně výše uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění je přezkoumatelné, stanovení této doby odpovídá individuálním okolnostem případu a nebylo svévolné. Pochybení neshledal ani v tom, že žalovaná neověřovala existenci reálného předpokladu vyhoštění ve vztahu k důvodům znemožňujícím vycestování žalobce, neboť vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění takovou povinnost ani neměla.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho stěžejní žalobní námitku spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná dostatečně nepopsala konkrétní kroky prováděné za účelem realizace správního vyhoštění. Přestože krajský soud v tomto ohledu shledal dílčí nedostatky, neshledal napadené rozhodnutí ve výroku o prodloužení doby trvání zajištění nepřezkoumatelným. Dle stěžovatele krajský soud postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, podle nějž správní orgán musí v odůvodnění takového výroku uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Žalovaná rovněž v odůvodnění rozhodnutí musí na základě svých zkušeností kvalifikovaně odhadnout, jak dlouho může trvat provedení každého z uvedených úkonů. Nedostatečné odůvodnění délky zajištění je proto dle stěžovatele tak zásadní vadou, že rozhodnutí žalované musí být zrušeno. Platí to zvláště v případě rozhodnutí omezujícího osobní svobodu stěžovatele, jež je navíc vydáváno jako první úkon ve správním řízení bez možnosti seznámit se předtím s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[8] V posuzovaném případě o věci v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce, a to 4. 5. 2021, tedy po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. k tomu čl. II - Přechodné ustanovení zákona č. 77/2021 Sb.), proto se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele a je přijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ Nejvyšší správní soud vyložil. Ačkoli se tak vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti (tedy ve vztahu k § 104a s. ř. s. ve znění před 1. 4. 2021, jež se týkala pouze věcí mezinárodní ochrany), závěry z něj vyplývající jsou použitelné i na nyní posuzovanou věc (usnesení NSS ze dne 12. 10. 2021, čj. 1 Azs 208/2021-43, bod 6).

[9] Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně vychází z judikaturního závěru, že nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2

pokračování

Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 13. 11. 2020, čj. 5 As 157/2019-27, bod 20 a tam uvedená další rozhodnutí).

[10] Z těchto závěrů o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud běžně vychází i při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí o (prodloužení) zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, tj. rozhodnutí omezujících osobní svobodu a dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydaných jako první úkon ve správním řízení (např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 71/2012-46, bod 15, a ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 330/2018-30, bod 41). V nyní posuzované věci závěry krajského soudu ohledně otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí této judikatuře zcela odpovídají.

[11] Pokud se stěžovatel dovolává rozsudku NSS čj. 1 As 93/2011-79, pak již v tomto rozsudku, jakož i rozsudku ze dne 2. 6. 2021, čj. 6 Azs 3/2021-27, bod 31, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v tehdejších případech tvořila odůvodnění části výroku týkající se doby zajištění toliko parafráze textu příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, která nebyla žádným způsobem konkretizována ani provázána s odůvodněním. Tato situace není s nyní projednávanou věcí srovnatelná.

[12] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se v projednávané věci nedopustil žádného (natož zásadního) pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vycházel z relevantní judikatury, adekvátně ji na projednávanou věc aplikoval a jeho závěry jsou s ní zcela v souladu. Zároveň nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva. Samotná polemika stěžovatele s právními závěry krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí v jeho individuálním případě nemůže být sama o sobě způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti, neboť nikterak nepřesahuje jeho vlastní zájmy (obdobně usnesení NSS ze dne 19. 1. 2021, čj. 2 Azs 180/2020-20, bod 17, či ze dne 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34, bod 11).

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalované, která měla ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[15] Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2021, čj. 41 A 12/2021-17, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 18. 5. 2021 (včetně jejího doplnění ze dne 28. 6. 2021) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy

3 400 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH ani tato skutečnost neplyne z veřejně dostupných rejstříků. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2021

Petr Mikeš
předseda senátu